

Fjälltur i Kebnekaiseområdet 3 - 12 april 2003 - Kors och tvärs över Kungsleden, med [toppbesök på Kebnekaise](#)

Gruppen vid Vistas, med Nallo i bakgrunden
(Sven, Ann-Marie, Bengt, Lena, Camilla, Heléne, Bengt, Mats)

Camilla Wikström

Foto: Mats Ljungberg

Abisko - Unna Allakas - Alesjaure - Vistas - Nallo - Singi - Rabots glaciär - Sydtoppen ([egen berättelse](#)) - Kebnekaise fjällstation - Nikkaluokta

Det är nu sjätte gången lokalavdelningens vintertur går till området runt Kebnekaise. Om man inte

vill trängas i Kungsledens stugor och vill ha lite variation på sin tur, kan man välja att gå "på tvärs" på Kungsleden. I år valde vi att starta i Abisko, men i stället för att trängas med 93 andra i Abiskojaurestugan, valde vi att utnyttja skoterskjuts från Abisko mot Unna Allakas. Efter tågets ankomst kunde vi äta lunch på turiststationen, åka skoter till Kamajaure (Gamajávri), och sedan gå en mil för egen maskin till Unna Allakas. Det kändes som en lagom början. Ett fint alternativ vore att börja i Katterjåkk, men därifrån är det 3 mil till Unna Allakas och det fanns ingen som ville köra oss på skoter den vägen. En turiststuga på den sträckan skulle sitta fint, det skulle ge ytterligare ett alternativ för anmarschen mot Kebnekaise, dit vi alla så gärna vill komma. Nåväl, Unna Allaks stugan hade vi nästan helt för oss själva denna dag. Tyvärr var det dålig sikt, så vi fick aldrig se den storslagna utsikt västerut som vi hört talas om.

Nästa dag vändes näsan mot Alesjaure, d.v.s rakt upp. Vi skulle passera ett pass på ca 1250 m höjd, ca 500 m upp, så det gällde att klä sig för detta arbete. Under förmiddagen ökade vinden, som vi hade i ryggen, och vi fick ett snödrev som tilltog i styrka efterhand. Vid lunch hade vi svårt att hitta lä och fick ta till vindsäckarna. Efter lunch hade snödrevet tilltagit ytterligare och gjorde nu att sikten blev riktigt dålig. När vi nådde passet var den obefintlig och stundtals såg vi inte ledmarkeringarna. Med stor försiktighet började vi nedfarten. Snödrevet var nu så starkt att det kändes som om hela marken var i rörelse. Detta gjorde den tidvis branta nedfarten mot Alesjaure vansklig, speciellt för mindre duktiga utförsåkare. Vi siktade både samevistet och Alesjaurestugorna, men alltemellan försvann dom i snödrevet och molnen.

Vi var nu ganska frusna, vi hade alltför lite kläder på oss för nedfarten och vädret inbjöd inte till att stanna och öppna ryggsäckarna och få på sig kläder. Väl framme vid stugorna frös vi så pass att vi knappt kunde tänka vettigt. Vår kögrupp var kvar ute i blåsten, men kom så småningom lyckligt i mål. Vi tillbringade en god stund i det varma torkrummet, innan vi åter kunde tänka klart och sätta igång med våra sysslor.

Dagen hade gett oss en hel del ny och nyttig erfarenhet. Till exempel hur snabbt vädret blir obehagligt, vikten att ta på sig mer kläder i tid, och göra det trots att stugorna verkar vara nära. Vi borde kanske också ha hållit ihop gruppen bättre i branten.

Vi missade åter bastun i Alesjaure, denna gång på grund av ett missförstånd med stugvärdin. På natten i Alesjaure hade vi sedan ett praktfullt norrsken i grönt.

Skoter till 1 mil innan Unna Allakas

Snödrev från Unna Allaks

Snödrev upp mot passet

Innan branten ner mot Alesjaure

Bengtarna

Ann-Marie ? i snödreven

Vår önskan var som vanligt att ta oss till Nallo, vårt favoritställe i fjällvärlden. Från Alesjaure kan detta göras antingen via Sielmavagge nära Tjäktjapasset eller via Vistasstugorna. Leden via Vistas har vi aldrig gått förr och branten ner för Sielmavaggi mot Nallo verkade avskräckande denna dag. Vi gick alltså mot Vistas via det vackert belägna samevistet på Alesjaures strand. Vistasdalen är mycket vacker längs denna sträckning. Mäktiga fjäll (Unna Vistasavare, Mårmamassivet, Påssustjåkka) omger en ganska smal dal. Vill man ha det än mer dramatiskt, kan man välja att gå i Unna Vistasvage, men vi ville ta det lugnt denna dag, och det var också en viss snöbrist i branterna nedåt Vistasvage. (Normalvintrar är det istället ofta lavinfara). Vistasdalen hade fått lite snö senaste veckan, annars hade det varit bart.

Bengt hämtar vatten vid Alesjaure

Samevistet med branten mot Unna Allakas i bakgrunden

Rast bakom vindsäckar uppe i Vistasvagge

På jåkken, Unna Vistasvagge uppe till vänster, Vistasvagge uppe till höger

Vi åkte på jåkken, som tidvis hade varit mer lämpad för skridskoåkning, en ganska lätt resa ner till Vistasstugorna. Vi möttes av samma trevliga stugvärd, som var här också när vi senast var här, och serverades kaffe och kakor. Vi var ensamma i Vistasstugan samma natt som vi sedan hörde om överfulla stugor på Kungsleden. Natten var otroligt vacker och morgonen grydde med soluppgång som lyste upp Nallos topp. Riporna spelade i björkskogen runt om oss och det var vindstilla. - Ett

av dessa magiska ögonblick i fjällen.

Solen kommer över topparna mot Nallo vid sextiden

Vistasvagge norrut

Framför den branta ravinen upp mot Stuur Råitavagge

Ann-Marie hämtar vatten

Vistasstugans fina läge

Nallo (nålen)

Vi startade färden mot Nallostugan i kråkris i samma brant som vi några år tidigare spårat i mer än knähög lössnö. Det är sådant som gör att fjällen alltid känns nya. Ibland är det skare, ibland är det lössnö, ibland storm eller dimma, ibland klart och vindstill. Det var en kall morgon och Stuur Räitavagge låg i skugga. Vi skråade högt uppe på dalens norra sida för att få vara i solen. Tidvis var det riktigt isigt och man hade god nytta av stålkanterna.

Från Vistas mot Nallo

Camilla och Ann-Marie i branten

Kafferast efter branten

Lunchrast bakom vindsäck, en del sitter inne

Nallostugan i sikte

Nallo är vårt favoritställe och vi blev besvikna att finna stugan full av folk, flera stora grupper. Och värre skulle det bli! Stugvärden kände till att det skulle komma än fler grupper nästa dag. Vi klarade natten med Mats sovande på kökspallarna och några välvilliga grannar som sov två i samma säng. Vi beslutade oss för att lämna Nallo för denna gång. Nästa morgon var det molnigt och inga fjäll syntes. Dessutom var det "flatljus" utan kontraster och svårt att bedöma avstånd och vad som är upp eller ner. Det var ganska lätt att lämna Nallo under dessa omständigheter. Tyvärr hade vi nu kommit i "otakt" vad det gällde stugor. Det var tisdag och vi visste att Sälkastugorna är som mest belagda på just tisdagar. Vi beslutade därför att "hålla höjd" när vi kom ut i Tjäktjavagge och bege oss direkt till Singi, en tämligen bekväm resa. Vi tog oss ned på Kungsleden lagom till öppningen i rengärdet, som korsar Tjäktjavagge. Från vindskyddet vid Kuoperjokka sneddade vi sedan över selet ner mot bron över Tjäktjajäkka och gick fram till Singi. Också i Singi var stugorna fulla, men alla verkade dock få en säng.

På skrå mot Singi

Vi beslutade nu att ta ut vår reservdag här i Singi. Några ville bara vila. Mats och Anne-Marie ville gärna pröva på att gå upp mot Kebnekaises topp, för att se hur långt dom kunde nå. Mats har skrivit en egen berättelse från detta äventyr. [Länk till Kebnekaiseturnen](#)

Sälkastugorna i fjärran passeras

Mats och Ann-Marie startar mot Kebnekaise

Heléne, Lena och Camilla gick upp mot Rabots glaciär och fick en fin dag med fantastisk utsikt över glaciären, Drakryggen, Halspasset samt nord- och sydtoppen av Kebnekaise. Vi hade dessutom fin skidåkning på Kuopertjäckas sluttning ner mot raststugan. Sven gjorde en tur upp i

Sydtoppen (klickbar)

Singivaggi där han fick se en ren som nyss dödats av en järv. Spåren efter jakten var tydliga. Bengtarna gjorde mindre utflykter från stugan.

Singistugorna med Liddopakte

Lena och Heléne vid Rabots glaciär. Drakryggen till vänster och branten mot Kebenkaise längst upp

På kvällen hade det samlats mycket folk i Singi, och stugvärdens tog ett resolut grepp om situationen. Vi fick flytta in till 6 bäddar i stugvärdsstugan i ett rum, som normalt används som förråd. Det är trots trängseln skönt att hålla ihop gruppen och trängas enbart med varandra. Nu hade vi fått en fin dag i Singi, vars kvaliteter vi inte riktigt upptäckt tidigare. Nästa dag tog vi oss ner till Kebnekaise fjällstation. Där dalen öppnar sig, i höjd med Tuolpagorni tog snön slut och man fick kryssa mellan fläckarna. Bäckarna porlade också muntert runt om oss. Som vanligt var det härligt att komma fram till Keb, med det utbud av lyx som finns där, bastu, inomhustoa, restaurang, affär etc. Vi hade valt att bo i gamla stationsbyggnaden den här gången, mysigt men lyhört! Vi åt gemensam middag och delade ut medaljer till våra Kebnekaisebestigare. Vi valde att även den här gången försöka ta oss till Nikkaluokta på skidor, trots befarad snöbrist. Vi åkte i skoterspår och på Ladtjojåkka och på sjöarna. Vid sidan av dessa var det dåligt med snö. Från Ladtjojaure har man numera dragit ett fint skidspår, som följer sommarleden, med skoter. Så hade vi gjort ännu en vecka i fjällen runt Kebnekaise. Vädermässigt var det en av de bästa även om inledningen var bister. Med tanke på hur vintern varit hade vi enorm tur, nysnö några grader kallt, flera dagar med ganska lugnt väder.

Genom skuggan i Ladtjovagge, snödrev på topparna.

Bara partier ner mot Nikkaluokta

Vi har inte kunnat räkna ut vad det är som bestämmer folkströmmarna i fjället. Vi vet att det är en god idé att starta mitt i veckan, men troligen är det påskens läge i almanackan, som avgör när folk åker. I år var påsken sen, då vill många åka före påsk. Det måste vara det som gjorde att det var så mycket folk i rörelse, eller är det som man kunde hoppas på, att detta sätt att åka skidor på, ökar i popularitet. Det verkar som om antalet grupper ökar. Vågar man inte ge sig ut på egen hand? Är det fjällsäkerhetsrådets propaganda, som skrämmer folk bort från fjället?

Sammanfattningsvis kan man säga att det var en väldigt behändig grupp, 8 personer, upp till 10 är hanterligt, många stugor har rum som rymmer tio, och man slipper dela på sig. Vi försöker hålla en mycket lätt packning, dom flesta under 15 kg från början. Vi bär med oss en stor del av maten, denna gång middag för 4-5 dagar, frukost samt matsäcksmat. Vi brukar köpa ett par middagar i stugorna, samt komplettera med knäckebröd. Vi delar in oss i matlag för middagarna. Var och en tar med sig en middag till 4 personer och står för matlagningen när den skall ätas. Ofta blir det en trerättersmiddag! Min kompletta middag till fyra vägde i år ca. 700g. (två rätter). På det här sättet får man en gemytlig stämning kring middagen, mindre trängsel vid gaslågorna och mindre disk. Det är också ett trevligt pyssel hemma att hitta på nya rätter, torka ingredienser, etc.

Angående namn i fjällen. Jag har använt namnen från den gamla karta (kanske inte alltid rätt

stavade?), dom nya namnen ligger inte rätt i munnen för mig.